

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/41/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201131
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016201131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu I. V. W., M. XX.XX.XXXX, Q. U. X, XXX XX B., právne zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom Gelnická č. 33, 040 11 Košice, proti žalovanému Daňovému úradu Košice, Železničná 1, 040 90 Košice, o preskúmanie opatrenia žalovaného - oznámenia č. 103463624/2016 z 08.07.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa (pôvodne žalovaného) proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/60/2016-36 zo dňa 19. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 8S/60/2016-36 zo dňa 19. októbra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 103463624/2016 z 8.7.2016 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 191 písm. c) SSP z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania podľa § 167 ods. 1 SSP priznal právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podaním zo dňa 10.06.2016 žiadal žalovaného o vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania z vyrubového rozdielu dane z príjmov za rok 2004 v sume 11.601,80,- Eur. Žiadosť odôvodnil tým, že správca dane počas vyrubovacieho konania na uvedenú sumu vydal rozhodnutie o predbežnom opatrení. Uvedená suma bola uhradená dňa 24.06.2015 na účet správcu dane z dražby. Daňový úrad Košice rozhodnutím č. 298048/2016 z 15. 3. 2016 zistil, že daň zistená správcom dane za rok 2004 sa neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní a 15. 4. 2016 bola suma 11.601,80 € správcom dane vrátená. Ďalej sa odvolával na ustanovenia § 165 ods. 1 a ods. 7

zákona č. 563/2009 Z.z. (Daňový poriadok) v znení neskorších predpisov, z ktorých vyplýva posudzovanie aj sankčného úroku, ktorý bol povinný platiť správca dane podľa ustanovenia § 35b ods. 5 až ods. 7 zákona č. 511/92 Zb. z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu. Ďalej argumentoval v oznámení, že: „Daňový úrad Košice II Rozhodnutím č. 696/340/7827/11/Fra zo dňa 11.2.2011 zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam na zabezpečenie istej daňovej pohľadávky, ktorá vznikne v budúcnosti v celkovej výške 57 185,17 € vyplývajúcej z dodatočných platobných výmerov č. 696/230/65699/10/Tót zo dňa 28.10.2010, 696/230/65736/10/Tót zo dňa 28.10.2010, 696/230/65901/10/Tót zo dňa 29.10.2010, 696/230/65752/10/Tót zo dňa 28.10.2010, 696/230/65817/10/Tót zo dňa 29.10.2010, na základe ktorých bol daňovému subjektu vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie rokov 2003, 2004, 2005, 2006, 2007. Dňa 24. 6. 2015 boli Notárskym úradom T.. I.. J. B. (ďalej len Notársky úrad) poukázané tieto finančné prostriedky na účet veriteľa Daňový úrad Košice a to z výťažku dobrovoľnej dražby konanej dňa 8. 6. 2015. Z doručeného rozhodnutia č. 298056/2016 zo dňa 15.03.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.04.2016 a v ktorom daň zistená správcom dane sa neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní vyplýva, že pominuli dôvody, na základe ktorých boli peňažné prostriedky poukázané. Z uvedeného dôvodu správca dane vrátil dňa 14. 4. 2016 poukázané finančné prostriedky a to prevodom na účet Notárskeho úradu. Zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov), rovnako tak aj zákon č. 511/92 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov neustanovuje lehotu na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré správca dane zabezpečil rozhodnutím o zriadení záložného práva a rovnako neustanovuje ani výpočet úroku zo zabezpečených finančných prostriedkov.“ Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi, v skutočnosti právnomu zástupcovi žalobcu dňa 14.07.2016.

3. Zdôraznil, že oznámenie žalovaného z 08.07.2016 správny súd v preskúmvanej právnej veci právne vyhodnotil ako opatrenie orgánu verejnej správy, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi právne dôvody, pre ktoré nevyhovelo žiadosti žalobcu z 10.06.2016 na vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania z vyrubenej rozdielu dane z príjmov za rok 2004. Dôvodnosť právnej argumentácie uvedenej v žalobe z 13.09.2016 už Krajský súd v Košiciach konštatoval v rozsudkoch č.k. 6S/100/2016 z 20.04.2017 a č.k. 6S/99/2016 z 18.05.2017.

4. Správny súd zhrnul, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že žalovaný u žalobcu vykonal riadnu daňovú kontrolu rokov 2003, 2004, 2006 a 2007 v čase od 18.09.2008 až do 28.11.2008. Dňa 03.12.2008 žalovaný vydal dodatočný platobný výmer č. 695/230/93383/08/Ben. Na základe žalobcom podaného odvolania bol tento dodatočný platobný výmer zrušený a vrátený žalovanému Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky na ďalšie konanie jeho rozhodnutím zo dňa 20.03.2009. Žalovaný vykonal opakovanú daňovú kontrolu v čase od 20.10.2009 až do 19.10.2010. Dňa 29.10.2010 bol vydaný dodatočný platobný výmer č. 696/230/65817/10/Tót. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 11.02.2011 č. 696/340/7827/11/Fra zriadil záložné právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu na zabezpečenie pohľadávky žalovaného, ktorá vznikne v budúcnosti v celkovej sume 57.185,17 eur. Dňa 24.02.2011 bol Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky potvrdený dodatočný platobný výmer zo dňa 29.10.2010. Na podnet žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zo dňa 13.04.2011 Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky zrušilo dodatočný platobný výmer zo dňa 29.10.2010 a vrátilo vec žalovanému do vyrubovacieho konania. Vyrubovacie konanie trvalo od 24.10.2011 do 14.03.2016.

5. Dňa 08.06.2015 došlo k realizácii dobrovoľnej dražby a získaniu výťažku z dražby v sume 57.185,17 eur, ktorá suma bola na základe zápisnice z 24.06.2015 prijatá do úschovy notára dňa 15.06.2015. Dňa 15.03.2016 vydal žalovaný rozhodnutie, ktorým určil žalobcovi na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2007 (správne malo byť za rok 2004) rozdiel 0,00 eur, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 21.04.2016. Na základe tohto rozhodnutia žalovaného z 15.03.2016 žalobca podal u žalovaného dňa 13.06.2016 žiadosť o vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania podľa

rozhodnutia z 15.03.2016, keďže daň v sume 9.505,67 eur za rok 2007 (správne malo byť daň v sume 11.601,80,- eur za rok 2004) sa neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní. Dňa 08.07.2016 vydal žalovaný žalované oznámenie s obsahom uvedeným v bode 1 odôvodnenia rozsudku. Po podaní žaloby žalobcom žalovaný oznámením z 23.11.2016 oznámil žalobcovi, že daňový platobný výmer z 29.10.2010 bol zrušený, a preto rozhodnutie žalovaného z 15.03.2016 je bezpredmetné, lebo bolo vydané po prekluzívnej 5-ročnej lehote. Dňa 28.11.2016 žalovaný vydal rozhodnutie č. 1738032/2016, ktorým zastavil daňové konanie.

6. Uviedol, že v súdom preskúmvanej veci medzi žalobcom a žalovaným bol sporný výklad ustanovenia § 165 ods. 7 Daňového poriadku, a teda právne posúdenie veci žalobcu, či žalovaný je povinný uplatniť inštitút sankčného úroku, ktorý bol zavedený novelou zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní účinnou od 01.01.2004, z ktorej vyplýva, že do nadobudnutia platnosti Zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k EÚ sa ust. § 35b ods. 1 až 9 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na ust. § 165 ods. 2 uplatní na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní.

7. Správny súd zastal právny názor, že pokiaľ by sankčný úrok upravený v ust. § 35b zákona č. 511/1992 Zb. sa nepovažoval za úrok z omeškania podľa ust. § 156 Daňového poriadku, muselo by to byť v Daňovom poriadku výslovne uvedené. Z ust. § 65 ods. 7 Daňového poriadku možno vyvodíť, že sankčný úrok podľa doterajších predpisov sa považuje za úrok z omeškania podľa tohto zákona.

8. V preskúmvanom prípade bolo nepochybné, že rozhodnutie správcu dane, na základe ktorého žalobca zaplatil rozdiel dane z príjmov, aj keď z dobrovoľnej dražby, bolo zrušené právoplatným rozhodnutím Finančné riaditeľstva Slovenskej republiky ako nezákonné, a teda vznikla situácia, keď zaniklo rozhodnutie, od ktorého zaplatená daň odvodzovala svoju splatnosť, teda zanikol platobný výmer a zaplatená daň sa stala daňovým preplatkom.

9. Súd nesúhlasil s názorom žalovaného, že za neoprávnené zadržiavanie peňažných prostriedkov nemožno považovať zaplatenú daň na základe právoplatného a vykonateľného platobného výmeru v období od zaplatenia dane do zrušenia platobného výmeru nadriadeným Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, pretože v tomto medziobdobí bol platobný výmer rozhodnutím správcu dane. Podstatné je pritom, že dodatočný platobný výmer bol ako nezákonné rozhodnutie zrušený a peňažné prostriedky zaplatené na základe nezákonne vydaného platobného výmeru, aj keď získané z výťažku z dobrovoľnej dražby, preto treba považovať za neoprávnené zadržiavané peňažné prostriedky.

10. Z ust. § 165 ods. 1 Daňového poriadku vyplýva, že právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Z uvedeného ustanovenia možno vyvodíť záver, že zachované zostávajú aj práva vyplývajúce pre žalobcu a povinnosti vyplývajúce pre správcu dane z vrátenia zaplatenej dane z príjmov.

11. Podľa názoru súdu účelom Daňového poriadku nebolo vylúčiť sankčný úrok zavedený zákonom č. 609/2003 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní s účinnosťou od 01.01.2014. Žalobca správne poukázal na dôvodovú správu k ust. § 165 Daňového poriadku, v ktorej sa uvádza, že sa navrhuje ponechať sankčný systém zavedený zákonom č. 609/2003 Z.z. od 01.01.2004, z ktorého ustanovenia vyplýva, že sankčný úrok je aj po 01.01.2012 súčasťou existujúcich daňovým vzťahov daňového subjektu a štátu. Preto pokiaľ žalovaný v napadnutom rozhodnutí (oznámení) zastával názor, že rozhodnutie o priznaní sankčného úroku nie je možné vydať vzhľadom na súčasnú úpravu vyplývajúcu z Daňového poriadku, ktorý nezakotvuje neoprávnené zadržiavané peňažné prostriedky ani úrok z omeškania z nich, tak súd tento názor žalovaného nepovažoval za správny.

12. Podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, ktorý bol účinný do 31.12.2011, obsahovalo ustanovenia o sankčnom úroku zakotvené v ustanovení § 35b ods. 1 - 10. Podľa ods. 5 tohto ustanovenia sa za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu považoval rozdiel medzi zaplatenou daňou alebo zaplateným rozdielom dane na základe rozhodnutia správcu dane, alebo odvolacieho orgánu a daňou, a rozdielom dane zníženým novým rozhodnutím. Za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu sa tiež považoval rozdiel medzi zaplateným sankčným úrokom vyrubeným rozhodnutím správcu dane a sankčným úrokom zníženým podľa ods. 4 ust. § 35b novým rozhodnutím. Podľa § 35b ods. 6 uvedeného zákona správca dane za obdobie neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov daňového subjektu podľa ods. 5 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške 4-násobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň správcovi dane pôvodnú výšku dane. Podľa ust. § 35b ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane do 15 dní od poukázania neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov podľa ods. 6 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok. O zaplatení sankčného úroku vydá správca dane daňovému subjektu rozhodnutie. Proti tomuto rozhodnutiu sa možno odvolať. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, správca dane v lehote na jeho zaplatenie sumu sankčného úroku alebo jeho časť použije podľa § 63, o čom vyrozumie daňový subjekt.

13. V preskúmvanej veci bol medzi žalobcom a žalovaným sporný výklad ust. § 165 ods. 7 Daňového poriadku. Žalovaný opieral svoje stanovisko o tú skutočnosť, že súčasne platný a účinný Daňový poriadok neobsahuje úpravu inštitútu sankčného úroku za neoprávnené zadržovanie peňažných prostriedkov. Iba v prípade, že správca dane vráti daňový preplatok po lehote 30, eventuálne 40 dní (§ 79 ods. 2 Daňového poriadku), je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku (§ 79 ods. 3 Daňového poriadku). Podľa žalovaného je to jediná sankcia správcu dane, ktorá zabezpečuje ochranu práv. Podľa názoru súdu ust. § 165 ods. 7 Daňového poriadku však jednoznačne zakotvuje, že sankčný úrok podľa doterajších predpisov sa považuje za úrok z omeškania podľa tohto zákona. Toto ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte s ust. § 165 ods. 1 Daňového poriadku, podľa ktorého právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, t.j. Daňového poriadku, ostávajú zachované. Bude sa to týkať teda aj tých prípadov, v ktorých podľa zákona č. 511/1992 Zb. by daňový subjekt mal nárok na sankčný úrok za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky za splnenia zákonných podmienok uvedených v tomto zákone. Aj z dôvodovej správy k ust. § 165 Daňového poriadku vyplýva, že sa navrhuje ponechať sankčný systém, ktorý bol zavedený zákonom č. 609/2003 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2004. Podľa názoru súdu, ak by sa sankčný úrok upravený v § 35b ods. 5 - 7 zákona č. 511/1992 Zb. nepovažoval za úrok z omeškania podľa § 156 Daňového poriadku, muselo by to byť v Daňovom poriadku výslovne uvedené. Z citovaného ust. § 165 ods. 7 Daňového poriadku však vyplýva, že sankčný úrok podľa doterajších predpisov sa považuje za úrok z omeškania podľa tohto zákona. Účelom Daňového poriadku preto nebolo vylúčiť sankčný úrok, ktorý bol zavedený už spomínaným zákonom č. 609/2003 Z.z., ale ho ponechať ako súčasť existujúcich daňových vzťahov daňového subjektu a štátu vo forme úroku z omeškania podľa Daňového poriadku. Úrok je v danom prípade určitou sankciou za to, že daňový subjekt, v danom prípade žalobe nemohol po určitý čas disponovať s peňažnými prostriedkami, ktoré zaplatil na základe neskôr zrušeného rozhodnutia správcu dane, a to až do ich vrátenia.

14. Súd bol tiež toho názoru, že nemôže byť na ujmu žalobcu to, že do účinnosti Daňového poriadku nebolo začaté daňové konanie vo veci neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, navyše tento zákon ani neobsahoval osobitné ustanovenia o začatí daňového konania vo veci neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov, ale platilo, že ak bolo zrušené pôvodné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie správcu dane, alebo odvolacieho orgánu, na základe ktorého bola zaplatená daň, správca dane bol povinný vrátiť sumu neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti nového rozhodnutia a do 15 dní od poukázania neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov mal zaplatiť aj sankčný úrok. Súd uznáva, že ustanovenia Daňového poriadku pripúšťajú aj taký výklad, ktorý uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení. Súd ale v prípade dvojakého výkladu

zákonných ustanovení zvolil ten výklad, ktorý smeruje nielen k zákonnosti, ale aj k dosiahnutiu spravodlivého výsledku súdneho preskúmvacieho konania. Totiž v prípade, že ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad, má prioritu výklad vykonaný ústavne súladným spôsobom. Táto povinnosť vyplýva z článku 144 ods. 1 v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. III.ÚS 274/07 z 11.10.2007 uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá je prítomná a na sudcu kladená, je ústavná konformita výkladu (článok 152 ods. 4 Ústavy SR)“. Súd pri rozhodovaní v netypických komplikovaných a špecifických veciach musí vychádzať z konkrétnych skutkových zistení, pričom musí dbať, aby rozhodnutie nebolo iba zákonné, ale predovšetkým spravodlivé. Úlohou súdu je rozpoznať cez zákon spravodlivosť.

15. Súd ďalej zhodne s obsahom rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/99/2016 z 18. mája 2017 poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.01.2017 č.k. 1Sžf/96/2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 07.05.2015 č.k. 6S/270/2013-43. Týmto rozsudkom súd preskúmaval oznámenie žalovaného, že v roku 2013 nie je možné vydať rozhodnutie o priznaní sankčného úroku za neoprávnené zadržovanie peňažných prostriedkov podľa § 35b ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. z dôvodu, že od 01.01.2013 v zmysle § 165b ods. 1 Daňového poriadku sa daňové konanie začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dokončí podľa Daňového poriadku. Daňový poriadok neupravuje neoprávnené zadržované peňažné prostriedky, ani úrok z omeškania z nich.

16. Poukázal na to, že je síce nesporné, že právna konštrukcia pre nastolenie povinnosti správcu dane počítá s modelovou právnou situáciou, v rámci ktorej je vydané nové rozhodnutie správcu dane, ktorým došlo k zníženiu daňovej povinnosti oproti zaplatenej dane v pôvodne stanovenej výške a existencia rozdielu medzi zaplatenou daňou a pôvodne vyrubenou daňou, avšak preskúmvaná právna vec v naznačenom smere nevykazuje žiadne obsahové dôkazné odlišnosti. Nesporne totiž existuje rozdiel medzi pôvodne vyrubenou daňou z príjmov žalobcovi za rok 2004 v sume 11 601,80 € (platobný výmer Daňového úradu Košice II č. 696/230/65736/10/Tót z 28.10.2010) a daňou následne určenou daňovou povinnosťou žalobcu rozhodnutím Daňového úradu Košice č. 298048/2016 z 15.03.2016, ktorým správca dane konštatoval, že daň zistená správcom dane za rok 2004 sa neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní žalobcu k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2004. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva aj ďalšia právne významná skutočnosť, že v medziobdobí od vydania platobného výmeru Daňového úradu Košice II z 28.10.-2010 do 15.04.2016, kedy bola žalobcovi vrátená suma 11601,80 € správca dane disponoval majetkom žalobcu speňaženým v dražbe, a teda aj jeho finančnými prostriedkami.

17. Z vyššie uvedených dôvodov súd zrušil napadnuté rozhodnutie (oznámenie) žalovaného podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku, t.j. z dôvodu, že rozhodnutie (oznámenie) žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania súd priznal právo na úplnú náhradu trov konania v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

18. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote kasačnú

sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

19. Sťažovateľ poukázal na písomné a aj ústne vyjadrenia podané v priebehu súdneho konania a zdôraznil, že zmenou skutkových okolností, t.j. neúčinnosti nového rozhodnutia č. 298055/2016, nedošlo k zmene vyčíslenej dane, t.j. k zníženiu dorubenej dane, neboli splnené podmienky, ktoré kedysi stanovoval zákon o správe daní. Žalobca v priebehu vyrubovacieho konania a pred podaním žaloby nenamietal postup žalovaného a neuplatnil ani postup podľa zákona 9/2010 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov.

20. Vyčítal krajskému súdu, že sa pri svojom rozhodovaní priklonil k argumentácii žalobcu, pričom opomenul zohľadniť a vysporiadať sa s celým skutkový stavom veci a so všetkými podstatnými právnymi skutočnosťami uvádzanými žalovaným a vôbec ich nezahrnul do svojej úvahy. Súd neprikladal žiadnu pozornosť a nezohľadnil moment úhrady vo výške 11.601,80 Eur z dražby v máji 2015, pričom vo veci, ktorá bola po zrušení dodatočného platobného výmeru dňa 28.11.2011 vrátená žalovanému na ďalšie konanie, nemohlo byť po uplynutí lehoty na vyrubenie dane rozhodnuté. Lehota uplynula dňa 31.12.2015 a aj napriek tomu, že mal vedomosť, že právo na vyrubenie dane zaniklo, uplatnil svoj nárok pred žalovaným ako aj pred súdom. O priznaní úroku podľa § 35 bez zákona o správe daní by bolo možné hypoteticky uvažovať jedine za predpokladu, ak by k úhrade došlo za účinnosti tohto znenia zákona, t.j. do 31.12.2011. Počas účinnosti zákona o správe daní vyžadoval § 35b podmienku zrušenia platobného výmeru a následného potvrdenia výšky deklarovanej dane v daňovom priznaní. V danom prípade k splneniu predmetných podmienok nedošlo, čo je prekážkou na rozhodnutie veci v zmysle názoru krajského súdu.

21. Súd nezohľadnil ďalšiu podstatnú právnu skutočnosť o neúčinnosti rozhodnutia zo dňa 15.3.2016, vydaného po uplynutí prekluzívnej lehoty na vyrubenie dane, ku ktorej žalovaný pristúpil z úradnej povinnosti a ku ktorej došlo dňa 31.12.2015. Nevyjadril sa k argumentácii žalovaného k judikatúre uvádzanej žalobcom, ktorá nie je identická s danou vecou.

22. Sťažovateľ sa nestotožnil s názorom súdu, že spor spočíva iba vo výklade § 165 ods. 7 Daňového poriadku. Podstatným a rozhodujúcim malo byť vyhodnotenie zohľadnenia všetkých skutočností, ktoré sa priamo dotýkali podmienok uplatneného nároku na úrok, pričom poukázal na dve roviny vo veci. Prvá rovina v sebe zahŕňa výklad právnej normy prechodných ustanovení daňového poriadku v nadväznosti na sankčný systém platný od 1.1.2012, od kedy daňový poriadok výslovne neupravuje povinnosť správcu dane určovať a priznávať úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky, úprava sa týka iba úrok za oneskorené vrátenie preplatku alebo nadmerného odpočtu, táto argumentácia bola súčasťou vyjadrenia zo dňa 5.9.2017. Sťažovateľ poukázal na bod 47 dôvodovej správy v novele daňového poriadku v ktorom sa stanovuje spodná hranica sumy úroku pre správcu dane a to jedine v prípade oneskoreného vrátenia daňového preplatku, dôvodová správa neuvádza kategóriu iných úrokov, ktorými by bol viazaný správca dane. Žalovaný predložil aj stanoviská nadriadených orgánov vo veci priznávania sankčných úrokov za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky. Krajský súd nevenoval pri svojej argumentácii týmto skutočnostiam žiadnu pozornosť.

23. Druhá rovina sa týkala existencie zákonných podmienok na úrok za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky za predpokladu, že by tento úrok bol v zmysle § 165 ods. 1 a 7 daňového poriadku súčasťou právnej úpravy, výkonu správy od 1.1.2012 a to v znení podľa už neúčinného ustanovenia § 35b zákona o správe daní. Zdôraznil, že zákonnými dôvodmi na určenie a priznanie nároku na úrok podľa § 35b zákona o správe daní boli pôvodne vyrubená daň a jej zaplatenie a zároveň vydanie nového rozhodnutia a existencia rozdielu medzi pôvodným a novým rozhodnutím správcu dane.

24. V rámci skutkového stavu vo veci peňažných prostriedkov žalobcu, ktoré súd uznal za neoprávnené zadržované žalovaným, došlo za účinnosti zákona o správe daní iba k vydaniu pôvodného rozhodnutia a k jeho zrušeniu. Ak by žalovaný pripustil, že ustanovenie § 35b zákona o správe daní je v zmysle § 165 ods. 7 daňového poriadku aj v účastnosti úrokom, s čím sa však žalovaný nestotožňuje, muselo by byť podľa ustanovenia § 165 ods. 1 súčasne splnené, že za účinnosti zákona o správe daní došlo aj k úhrade rozdielu dane a neoprávneným zadržávaním peňažných prostriedkov. Zdôraznil, že k úhrade a k následnému vráteniu prostriedkov uhradených po výkone dražby nehnuteľnosti došlo až v roku 2015. Vzhľadom na to, že podľa § 165 ods. 1 daňového poriadku po 31.12.2011 zostávajú práva žalobcu a povinnosti správcu dane zachované, v prípade žalobcu sa nejdená o úrok po splnení zákonných podmienok. Nie je možné konštatovať, že právo žalobcu na úrok zostalo zachované, pretože za účinnosti zákona o správe daní nastala iba jedna právna skutočnosť, na základe ktorej však žalobca nemal nárok na úroky z neoprávnené zadržávaných peňažných prostriedkov. Žalobca pred zmenou právnej úpravy nevykonával žiadne právne úkony, ktorých účinky by zostali zachované, práve naopak, právne úkony, ktoré smerovali k uplatneniu nároku sa v jeho prípade uskutočnili až za účinnosti daňového poriadku v roku 2015.

25. Na základe uvedených dôvodov žiadal rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. žiadal by konanie bolo zastavené.

26. Žalobca podal k žalobe písomné vyjadrenie, poukázal na žiadosť o vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania z 10.6.2016 ktorá sa vzťahovala k úkonom, ktoré nastali predom účinnosti daňového poriadku teda k rozhodnutiu správcu dane z 28.10.2010 a k rozhodnutiu Daňového riaditeľstva z 9.9.2011, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa názoru žalobcu žalobcovi vzniká právny nárok na sankčný úrok podľa § 35b zákona 511/1992 Zb. Podľa žalobcu je možné prijať právne relevantný záver, že krajský súd nerozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

III. Konanie pred kasačným súdom

27. Najvyšší súd SR konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia 24.10.2019 bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

28. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, napadnutý rozsudok správneho súdu preskúmal, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal aj napadnuté rozhodnutie - opatrenie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či správny súd sa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

29. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej

správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že žalovaný u žalobcu vykonal riadnu daňovú kontrolu rokov 2003, 2004, 2006 a 2007 v čase od 18.9.2008 až do 28.11.2008. Dňa 3.12.2008 žalovaný vydal dodatočný platobný výmer č. 695/230/93375/08/Ben. Na základe odvolania žalobcu bol tento dodatočný platobný výmer zrušený a vrátený žalovanému Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky na ďalšie konanie jeho rozhodnutím zo dňa 20.3.2009. Žalovaný vykonal opakovanú daňovú kontrolu v čase od 20.10.2009 až do 19.10. 2009. Dňa 28.10.2010 bol vydaný dodatočný platobný výmer č. 696/230/65736/10/Tót. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 11.2.2011 č. 696/340/7827/11/Fra zriadil záložné právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu na zabezpečenie pohľadávky žalovaného, ktorá vznikne v budúcnosti v celkovej sume 57.185,17 eur. Dňa 24.2.2011 bol Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky potvrdený dodatočný platobný výmer z dňa 28.10.2010. Na podnet žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zo dňa 13.4.2011 Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky zrušilo dodatočný platobný výmer zo dňa 28.10.2010 a vrátilo vec žalovanému do vyrubovacieho konania. Vyrubovacie konanie trvalo od 24.10.2011 do 14.3.2016.

31. Dňa 8.6.2015 došlo k realizácii dobrovoľnej dražby a získaniu výťažku z dražby v sume 57.185,17,- eur, ktorá suma bola na základe zápisnice z 24.6.2015 prijatá do úschovy notára dňa 15.6.2015. Dňa 15.3.2016 vydal žalovaný rozhodnutie, ktorým určil žalobcovi na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2004 rozdiel 0,00 eur, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 21.4.2016. Na základe tohto rozhodnutia žalovaného z 15.3.2016 žalobca podal u žalovaného dňa 13.6.2016 žiadosť o vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania podľa rozhodnutia z 15.3.2016, keďže daň v sume 11.601,80 eur za rok 2004 sa neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní. Dňa 8.7.2016 vydal žalovaný oznámenie s obsahom uvedeným v bode 1 odôvodnenia rozsudku. Po podaní žaloby žalobcom žalovaný oznámením z 23.11.2016 oznámil žalobcovi, že daňový platobný výmer z 28.10.2010 bol zrušený, a preto rozhodnutie z 15.3.2016 je bezpredmetné, lebo bolo vydané po prekluzívnej 5- ročnej lehote. Dňa 23.11.2016 žalovaný vydal rozhodnutie č.1727698/2016, ktorým zastavil daňové konanie.

32. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že na účet správcu dane bola dňa 24.6.2015 poukázaná suma 11.608,80,- eur titulom zisteného rozdielu dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2004. Dňa 3.5.2016 bola spísaná zápisnica o vrátení finančných prostriedkov získaných dražbou správcom dane do notárskej úschovy v banke. Z dôvodu neoprávneného zadržovania finančných prostriedkov daňového subjektu požiadal žalobca žiadosťami zo dňa 10.6.2016 o vydanie rozhodnutí o úroku z omeškania z vyrubového rozdielu dane z príjmov za roky 2003 až 2007.

33. Podľa § 165 ods. 1 až 3 Daňového poriadku účinného do 30.12.2012 (1) právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. (2) Daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie. (3) Ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú aj na daňové exekučné konanie začaté podľa doterajších predpisov.

34. Podľa § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku, účinného od 30. decembra 2012, (1) daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v

sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. (2) § 165 ods. 2 znenie pred bodkočiarkou a § 165a sa od 30. decembra 2012 nepoužijú.

35. V danom prípade sa jedná o právnu vec tých istých účastníkov konania, založenú na obdobných skutkových zisteniach a právnych úvahách, ktoré boli aj predmetom súdneho prieskumu pred krajským súdom a v kasačnom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky č. k. 3Sžfk/58/2017 a 8Sžfk/50/2017, týkajúca sa len iného zdaňovacieho obdobia.

36. Podľa § 464 ods. 1 S.s.p., kasačný súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžfk/58/2017, v ktorom sa v bodoch 25 - 35 uvádza: „ 25. Z obsahu dokladov založených v administratívnom spise správcu dane vyplýva, že vyrubovacie konanie, ktoré je potrebné považovať za jeden z druhov daňového konania začalo za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a toto nebolo ukončené do účinnosti zákona 563/2009 Z.z. v jeho znení od 30.12.2012. Správca dane v zmysle § 165b ods. 1 Daňového poriadku účinného od 30. decembra 2012 musel vyrubovacie konanie dokončiť podľa tohto predpisu.

26 . Podľa § 79 ods. 1 až 4 Daňového poriadku, pri použití daňového preplatku sa primerane postupuje podľa § 55 ods. 6 a 7; správca dane písomne upovedomí daňový subjekt o použití preplatku podľa § 55 ods. 6 a 7. Ak nemožno daňový preplatok použiť podľa odseku 1 alebo uplatniť postup podľa odseku 9 alebo odseku 10, správca dane na žiadosť daňového subjektu preúčtuje daňový preplatok na nesplatený preddavok na daň, inak daňový preplatok vráti v lehote do 30 dní od doručenia žiadosti o jeho vrátenie, ak je väčší ako 5 eur; daňový preplatok na dani z príjmov a na dani z motorových vozidiel za príslušné zdaňovacie obdobie sa vráti najskôr po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania podľa osobitných predpisov, 44) najneskôr však do 40 dní odo dňa vzniku daňového preplatku. Ak správca dane žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva. Ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7. Odvolanie proti rozhodnutiu správcu dane o priznaní úroku podľa odseku 3 nemá odkladný účinok.

27 . Za daňový preplatok je považovaná suma realizovanej platby, ktorá prevyšuje splatnú daň, teda je dôsledkom skutočnosti, že daňový subjekt si plní svoje daňové povinnosti voči štátnemu rozpočtu nad rámec hmotnoprávneho daňového predpisu alebo daňového poriadku. Zároveň je ustanovená povinnosť správcovi dane zaplatiť daňovému subjektu úrok v prípade, ak preplatok vráti po zákonom stanovenej lehote. Správca dane úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Za deň vrátenia preplatku sa považuje deň, kedy bola suma preplatku odpísaná z účtu správcu dane. Z dôvodu, aby si daňový subjekt mohol skontrolovať správnosť úroku, ustanovuje sa povinnosť banke oznámiť daňovému subjektu deň, kedy došlo k odpísaniu platby z účtu správcu dane.

28. Je zrejmé, že v danom prípade došlo k vzniku daňového preplatku žalobcu až za účinnosti zákona č. 563/2009 Z.z. (v jeho znení účinnom od 30. decembra 2012), a to dňa 24. 6. 2015, kedy bola v prospech správcu dane realizovaná platba nad rámec jeho daňových povinností. Nemožno sa preto stotožniť s názorom krajského súdu, ktorý s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. 4. 2016 č. k. 1Sžf/14/2015 konštatoval, že nemá pochybnosti o tom, že nárok na sankčné úroky vznikol za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb., a preto aj napriek novej právnej úprave

zostávajú jeho účinky zachované a zostáva zachované aj právo žalobcu na rozhodnutie o ňom.

29. Na danú vec podľa názoru kasačného súdu nemožno aplikovať dôvody uvádzané v predmetnom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože v prípade, ktorého sa daná vec týkala (1Sžf/14/2015) došlo k zaplateniu nedôvodne dodatočne vyrubenej dane za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb. (dňa 26.6.2008), pričom vo veci prejednávanej kasačným súdom došlo k uhradeniu sumy 11.601,80 eur žalobcom dňa 24. 6. 2015, teda za účinnosti zákona č. 563/2009 Z.z. Krajský súd v Košiciach opomenul upriamiť svoju pozornosť na právny názor Najvyššieho súdu prezentovaný v rozsudku č. k. 1Sžf/14/2015 zo dňa 5. 4. 2016, podľa ktorého: „...režim sankčných úrokov sa v zmysle pôvodného ustanovenia § 35b zák. č. 511/1992 Zb. viaže na vymedzenie obdobia neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov správcom dane“. V zmysle uvedeného je potrebné rozlišovať a odlišne posudzovať nárok na úrok podľa obdobia, v ktorom došlo k neoprávnenému zadržaniu finančných prostriedkov. Obdobná právna situácia ako i skutkový stav bol riešený aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sžf /96/ 2015 zo dňa 24. 1. 2017.

30. Na daný prípad nie je možné aplikovať ani právne úvahy uvádzané v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/238/2004, na ktoré poukazoval správny súd, v ktorom riešil otázku aplikácie nových právnych predpisov v prípade absencie prechodných ustanovení, čo sa na prejednávaný prípad nevzťahuje.

31. Ustanovenie § 79 ods. 3 Daňového poriadku upravuje činnosť správcu dane po tom, ak vráti daňový preplatok po lehote určenej v odseku 2 citovaného ustanovenia. Zákon určuje správcovi dane povinnosť vrátiť daňový preplatok v lehote 30 dní od doručenia žiadosti daňového subjektu o jeho vrátenie v prípade, ak ho nemožno použiť na úhradu iných daňových nedoplatkov. Vydať rozhodnutie o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku je správca dane povinný len vtedy, ak je daňový preplatok vrátený po uplynutí lehoty 30 dní od doručenia žiadosti daňového subjektu o jeho vrátenie. V prípade vzniku preplatku na Dani z príjmov sa daňový preplatok vráti najneskôr 40 dní odo dňa jeho vzniku.

32. Žalobca uhradil sumu 9.579,06 eur dňa 24. 6. 2015, a to bez právneho titulu, čím došlo týmto dňom k daňovému preplatku v uvedenej sume. Povinnosťou správcu dane bolo preto predmetný preplatok na Dani z príjmov v zmysle § 79 ods. 2 prvá veta za bodkočiarkou Daňového poriadku vrátiť najneskôr do 40 dní od jeho vzniku. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že platba bola správcom dane vrátená dňa 15. 4. 2016, teda po uplynutí zákonom určenej lehoty.

33. Sťažovateľ žiadal kasačnou sťažnosťou o zrušenie rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon, právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

34. V danom prípade krajský súd na danú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb., ktoré na základe vyššie popísaných dôvodov nie je podľa § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku, účinného od 30. decembra 2012 možné po uvedenom dátume aplikovať, čím vec nesprávne právne posúdil.

35. I keď by prípadne bol výrok rozsudku krajského súdu vecne správny a bol by daný dôvod na zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej správy, nie je možné v zmysle Správneho súdneho poriadku potvrdiť rozsudok krajského súdu pre vecnú správnosť výroku rozsudku ako to bolo možné za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Kasačný súd v kasačnom konaní skúma dôvodnosť kasačnej sťažnosti, nie vecnú správnosť výroku rozhodnutia krajského súdu. V danom prípade sťažovateľ odôvodnil svoju kasačnú sťažnosť tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd dospel na základe právneho názoru prezentovaného vyššie k záveru, že z dôvodu aplikácie neúčinného právneho predpisu došlo k nesprávne právne posúdeniu veci krajským súdom, a preto je kasačná sťažnosť dôvodná.”

37. Najvyšší súd z týchto dôvodov podľa § 462 ods. 1 S. s. p. rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/60/2016 zo dňa 18. októbra 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

38. V ďalšom konaní krajský súd vec posúdi a vyhodnotí z hľadiska účinnej právnej úpravy a znova vo veci rozhodne.

39. O trovách kasačného konania rozhodne krajský súd podľa § 467 ods. 3 S. s. p.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom k od 1. 5. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.